

Maruška je bůhvíkde

Maruška velmi dobře ví, co znamená *bůhvíkde*. Je to hodně dobré místo a ona je tam často a ráda.

Je to právě to místo, o kterém nikdo neví, kde je.

To ví jen člověk sám.

Marušku baví chodit do školy. Líbí se jí strakatý batoh, růžová krabička se svačinou a barevné pastelky, které chrastí v krabičce. Zbožňuje paní učitelku Moniku Královou, s kterou je vyučování zábavné. Školy se nebojí, kdepak.

A přesto, když Maruška už sedí v lavici a hledí při vyučování na tabuli, stane se, že jí paní učitelka zaťuká na ramínko. Jako právě teď.

„Haló, haló, kdepak se nám ta Maruška toulá? Asi zase bůhvíkde.“

Děti se smějí a Maruška se vzpomíná.

Ano, v myšlenkách byla docela jinde než ve třídě. Zadívala se totiž na vázičku na stole paní učitelky, v níž jsou smrkové větvičky ozdobené slaměnými zvonečky. Blíží se Vánoce. A Marušku by nesmírně zajímalo, odkud takové Vánoce přišly, koho prvního napadlo zdobit stromek. A hned si představila zasněžený les. Kam se v takové zimě schovají srnky, jeleni, nebo zajíci? Nemají hlad? V tu chvíli Maruška

vidí malinkého zajíčka schouleného do klubíčka, klepe se zimou a v bříšku mu kručí hlad. Jenže paní učitelka ji vrátí z lesa do třídy.

„Kdepak jsi byla, Maruško?“ ptá se vlídně paní učitelka.

Ví, že tahle žačka má mimořádnou fantazii, ale ve škole se musí učit, nedá se nic dělat.

„V lese,“ přiznává Maruška.

„V lese?“ vypískne nechápavě Julinka. „V jakém lese?“

„V zasněženém lese.“

Julinka nevěřičně kroutí hlavou. Není to poprvé, co se Maruška při hodině ztratila. Jednou dokonce tvrdila, že sedí v letadle! A dnes zase

les. Julinka i ostatní spolužačky si už několikrát říkaly, že by chtěly zažít to, co Maruška. Ale dá se téhle upovídáné spolužačce věřit?

Maruška obrátí velká modrá kukadla na paní učitelku.

„Co mají k jídlu lesní zvířata, když les zapadá sněhem?“

Paní učitelka ví, že musí s dětmi počítat, mají přece hodinu matematiky. Ale taky ví, že pokud Marušce neodpoví, žačka se znovu ztratí v představách a stejně pozor dávat nebude. Proto bude lepší, když místo knoflíků a jehel začnou sčítat jablka, hrušky a mrkev.

„Lesní zvěř v zimě okusuje větve a kůru stromů. Některá zvířátka si umí zásoby na zimu vytvořit sami,“ začne vyprávět paní učitelka.

„Třeba veverka!“ vykřikne Toník. „U nás na zahradě máme lískový keř. A skoro všechny oříšky nám veverka ukradnou!“

Spolužáci se zachechtají. Nejen Maruška v duchu vidí partičku zr-
zavých veverek, jak jde v noci s baterkou krást oříšky.

„Nesmějte se,“ zlobí se Toník. „Babička pak nemá z čeho péct vanilkové rohlíčky.“

„Veverky jistě neví, že lískový keř patří vám,“ tiší paní učitelka třídu. „Zvířata žijí jinak než lidé. Nechápu, co znamenají ploty a ohrady.“

„My nosíme v zimě do lesa zeleninu,“ hlásí se Matyáš. „S dědou jsme tam odnesli už dva košíky mrkve.“

„My taky!“ křičí další děti. „My tam byli s babičkou!“

„Já s tátou!“

„Můj strejda je hajný, pracuje v lese!“

„Správně! To je ono,“ kývá hlavou paní učitelka. „Lidé chodí zvířata do lesa v zimě přikrmovat. Víte co? Spočítáme to.“

Paní učitelka jde rychle k tabuli. Pospíchá. Čas běží a děti dnes musí naučit počítat se závorkami! Honem kreslí na tabuli tři mrkve a pět jablíček.

„Představte si, že tohle všechno jsme dali do košíčku a donesli do lesa. Přiběhli zajáci a...“

„To je málo,“ volá Matyáš. „My měli v košíku mrkvi aspoň padesát!“

„Jo, je to málo, zajců je v lese hodně,“ přizvukují děti.

Maruška se usmívá. Je ráda, že kvůli ní se všichni baví o lese a o zvířátkách. Však v lese je lépe než ve škole, to musí uznat každý!

A zatímco paní učitelka děti utišila a vysvětluje, že jde o pouhý příklad, na kterém se mají naučit počítat, Maruška už zase třídu opouští.

Jde lesní pěšinou, pod nohama jí křupe sněh, na větvičkách se hou-
pou rampouchy. Jde a sama neví kam. Tedy – vlastně ví. Jde *bůhvíkam*.

Maruška pozná, že méně je více

Hned za prvním stromem Maruška zjistí, že v zimním lese je nádherný vzduch, ale pěkný mráz. Husté větve stromů pokrývá sníh, sluníčko sem nepronikne. Z nosíku jí stoupá pára, ruce ji začínají zámst, musí je schovat do kapes. V lese je bílé šero, husí kůže, která ji naskočila, není jen ze zimy, ale taky ze strachu.

„Au, auuu,“ ozve se nedaleko ní.

V tichu ten hlásek zazní jako prasknutí balonku. Maruška se leknutím zastaví.

„Haló?“ zašeptá. „Je tu někdo?“

„Já.“

„Kdo já?“

„Já...“

Nohy jí samy přivedou na mýtinu. Schoulený ve sněhu se tu třese zimou zajíček.

„Co tu děláš?“ diví se Maruška.

„Měl jsem ukrutný hlad,“ drkotá zuby ušáček. „Našel jsem na kraji lesa hromadu jablíček. Pustil jsem se do nich. Nechtěl jsem se rozdělit s ostatními zajíci ani se srnkami. A teď mě moc bolí břicho, achichouvej. Měl jsem asi sníst jen jedno jablíčko, auau.“

„Aha!“ chápe Maruška.

To je stejné, jako když ona na pouti snědla celé balení tureckého medu! Tolik jí chutnal, že nemohla přestat. A pak se hodiny kroutila doma v křesle, jak ji bolelo břicho!

Malí zajíckové nevědí, že se nesmí přejídat, kdopak by jim to taky vysvětlil! Mrkve a jablka na jedné hromadě je lákají, jako děti lákají sáčky bonbonů! Co teď?

Maruška chce zajíčka pohladit a utěšit ho, natahuje ruku, ale jakmile k němu udělá pár kroků, chlupáček kvíkne: „Ne, ne, nesahej na mě, to se nesmí...“

A začne se ztrácet v mlze, až se ztratí docela.

Maruška stále máchá rukou, a v tom překvapeně zamrká. Není v lese, ale dívá se na velkou bílou školní tabuli.

„Maruško,“ ptá se zrovna paní učitelka, „copak je? Proč se hlásíš?“

„Paní učitelko,“ zajíckne se Maruška, „lepší je dávat zvířátkům ovoce a zeleninu dál od sebe. Nenechávat je na jedné hromadě. Lepší jedno jablíčko než deset najednou.“

„Proč?“ zvolá zvědavě Pája.

„Já vím! Já vím!“ křičí Matyáš. „To mi děda říkal!“

„Počkej,“ brzdí ho paní učitelka. „Ať nám to poví Maruška. Vždyť se proto sama hezky přihlásila.“

Maruška stojí v lavici a tváří se rozčileně. To, co chce říct, je důležité.

„Zajíci ani srnky nevědí, že by jim mohlo přejedení ublížit. Když hladový zajíček vidí velkou hromadu ovoce, pustí se do ní, a neví, kdy přestat. A pak ho bolí břicho.“

„Ano,“ kývá hlavou paní učitelka. „Méně je někdy více! Stejně jako vás, když sníte celou čokoládu nebo sáček bonbonů, rozbolí žaludek,

tak větší množství ovoce a zeleniny způsobí zvířátkům zažívací potíže. Odkud to víš, Maruško?“

I když Maruška ví, že tím třídu jako obvykle rozesměje, prohlásí statečně: „Mně to řekl jeden zajíc.“

„Zajíc!“ vyprskne Martin a nenápadně si zaťuká na čelo.

Maruška se mu líbí, je okatá a veselá, umí skvěle hrát vybíjenou, ale přílišně si vymýšlí.

Maruška se na něho ušklíbne a posadí se.

Paní učitelka ji s úsměvem pohladí po hlavě a konečně vyvolá Matyáše, který vyskakuje z lavice jako čertík z krabičky a třepotá rukou ve vzduchu.

„To děda říkal taky,“ horlivě vysvětluje. „Třeba zajíci ke krmelci skoro nechodí. Toulají se sami. Proto je dobré sledovat ve sněhu zajíčí stopy a ovoce poskládat po trase. Udělali jsme to tak s tou mrkví. Děda říkal, že přejedená zvířata můžou i uhynout!“

„Ano, proto se nesmí krmit koně v ohradách ani zvířata v zoo!“ připomíná paní učitelka.

Ale to už se třídou rozezní zvonek a hodina matematiky, která se spíše podobala prvouce, je u konce. Marušce ještě vrtá hlavou, proč je nebezpečné přibližovat se k zajíčkovi, ale není čas se zeptat. Přitochí se k ní spolužačka Veronika. Dlouho sleduje, že se Maruška umí sama báječně pobavit. Stejně jako většina spolužáků jí moc nevěří, ale co kdyby...?

„To ti nemohl říct zajíc,“ zašeptá Veronika.

„Opravdu mi to řekl.“

„Zajíci nemluví.“

„Když myslíš...“

Maruška se s Veronikou odmítá bavit. Spolužačku to zamrzí. Ráda by zažívala stejně nadpřirozené věci jako Maruška.

„A kdy ti to řekl?“

„No teď, při hodině.“

„To přece není možné! Nelži.“

„Nevěř, když nechceš. Je to možné, je to dokonce hodně snadné,“ pohazuje culíky Maruška. „Když nevěříš, tak nic takového nezažiješ, to je jasné.“

„A jak vypadal ten zajíc?“

„Jako náš ušatý Martin!“ vyprskne Maruška.

Spolužák ji naštěstí neposlouchá. Honí se s Toníkem po třídě. Kdo ale natahuje uši, je Vítek.

„O čem si povídáte?“

„Co je ti po tom?“

Holky se na sebe usmějí a otočí se k Vítkovi zády. Vědí, že musí šeptat. Protože taková kouzla, která ovládá Maruška, se nesmí troubit do světa!

Maruška učí Veroniku kouzlit

Děvčata sedí tiše v koutku místnosti. Ačkoli ostatní děti v družině si hlasitě povídají a smějí se, Marek s Vojtou dokonce předvádějí, jak spolu zápasí dinosauři, Veronika s Maruškou se ani nepohnou. Dívají se samy sobě do očí. Maruška slíbila kamarádce, že ji naučí kouzlit – tedy ztratit se v představách.

„Zkrátka se zamyslíš,“ šeptá Maruška, „v hlavě ti něco cvakne, a na jednu nejsi tady, ale tam.“

„Kde?“ nechápe Veronika.

„Tam, kde chceš být! Jsi pořád na stejném místě, to je jasné, ale v hlavě jsi jinde než ve skutečnosti,“ ťuká si Maruška na čelo. „Prostě si to představíš. Je to jenom jako, chápeš?“

„A můžu si vybrat?“

„Jasně. Ale musíš na to místo pořád myslet. Zavřeš oči... a jsi tam.“

„Proč mi to nejde?“ diví se spolužačka.

„Dívej! A pak dělej to, co já.“

Maruška přivře oční víčka, pomalu je přitiskne k sobě, a už se ocitá v zasněženém lese. Musí najít toho malého zajíčka a zeptat se ho, proč se k němu nesmí přibližovat. Jenže netrpělivá Veronika ji tahá za rukáv.